

Andra söndagen efter Påsk - 2019 Åke Malander (ELBK)

Introitus Psalt 23, Gt Hes 34:11-16, Ep 1 Petr 2:21-25, Ev Joh 10:11-16. II Joh 21: 15-25

Kom, du vår käre Herre, Jesus Kristus, kom till oss idag och trösta och upprätta oss, liksom du den gången tröstade och upprättade Petrus och de andra lärjungarna.

Påskan, den stora högtiden är ännu inte förbi. Den här söndagen kallas numera även ”tredje söndagen i påsktiden”, vilket eg. är en bättre benämning. Påskan varar ända till pingst, kan vi med anspelning på en gammal julvisa säga. Så är det för oss, men för apostlarna kändes väl dessa veckor annorlunda. Den stora tiden, vandrigen med Jesus var förbi, den omtumlande påskhögtiden var förbi, men det är ändå inte riktigt så. Det stora är inte förbi, det stora ligger framför. Nu börjar det stora uppdraget, som varar intill Kristi återkomst: Gå ut i hela världen ...! Men det övermäktiga uppdraget åtföljdes av ett löfte: ”*Se, jag är med er alla dagar intill tidens ände*”.

Predikotexten idag är fortsättningen på förra söndagens; vi läser således Joh. 21:15-25.

Jesus hade sagt till dem att gå till Galileen och där befinner vi oss alltså nu. Här möter vi åter Petrus i något av en huvudroll. Han är väl för övrigt den av lärjungarna som vi bäst får lära känna i evangelierna. I centrum för dagens text har vi Jesu tre frågor till Petrus, och dessa bör vi se mot bakgrund av vad som tidigare har hänt mellan Petrus och Herren. Vad finner vi då? Ett bedrövligt fall och en underbar upprättelse! Vi får se hur Petrus är och hur Jesus är. Men Petrus är ju bara *en* av lärjungarna, ja i själva verket får han här stå som representant för dem alla, ja för även för oss för alla lärjungar i alla tider. Såsom det var ställt med hans trofasthet mot Herren Jesus är, så är det ställt med vår trofasthet, sådan Jesus är mot den fallne Petrus, sådan är han mot oss fallna syndare. Petrus historia sådan den rullas upp för oss och kulminerar idag är ett vittnesbörd som ger oss dagens ämne:

Alla kan falla Endast Kristus kan upprätta

Hur hade det gått för Petrus? Han hade alltså förnekat sin Herre rakt ut, tre gånger på kort stund, men detta var bara slutfasen i hans fall. Han han t.ex. sagt emot Jesus, han hade förivrat sig och dragit svärd. Han somnade och han flydde, men fr.a. han tog gruvligt miste om sin egen förmåga. På torsdagskvällen bedyrar han: Aldrig ska jag överge dig, Herre! Vi har ingen anledning och ingen rätt att ifrågasätta Petrus ärlighet och uppriktighet här. Men se här också på Herren Jesus, som ju vet hur mycket detta löfte är värt. Han går inte skarpt tillrätta med Petrus, men han lämnar det inte helt opåtalat. Petrus blir förvarnad, men han lyssnar inte då på det örat. Tidigt på fredagsmorgonen däremot, när tuppen gal, då kommer han ihåg Jesu ord. ”*Och han gick ut och grät bittert.*” Vi vet inte vart han gick, men på söndag är han tillsammans med de övriga. Och däri gör Petrus alldeles rätt, istället för att med sina tårar försvinna ut i förtvivlans mörkret så återvänder han dit där hjälpen finns, till lärjungarna, till församlingen – där finns nämligen Han, den ende som kan upprätta. Det var säkert ett par svåra dygn för honom. Fallet var djupt och totalt. Hur kunde jag?! Men se, upprättelsen skulle komma!

Den uppståndne Kristus första hälsning går till hans apostlar och särskilt till Petrus. Vad föranleder Jesus att göra så? Borde han inte vara rejält besviken på Petrus (och de övriga) nu. Visst, men sådan är han, våra själars rätte herde och biskop. Han är **Den Gode Herden**, som söker upp sina vilsegångna får och lamm. ”*Den som kommer till mig honom ska jag sannerligen inte kasta ut.*” Det var inte på grund av Petrus ånger och tårar, utan av sin egen godhet och blotta nåd som Jesus tar sig an honom på detta underbara sätt. Och se här vilken själasörjare Jesus är! Tre gånger förnekade Petrus, tre gånger får han nu betyga sin kärlek till Jesus. Lagg märke till att det är Jesus som leder samtalet här. Tre gånger blir han även återinsatt i sitt ämbete, och nu i vittnens närvaro. Vid fallet på översteprästens gård var inte de övriga apostlarna med, men nu är både Jakob och Johannes och några fler med. Vilken upprättelse! Nu kan det inte längre vara några tvivel för Petrus. All hans synd är förlåten och han är återinsatt både som ett Guds barn och som en Kristi apostel. Vilken kontrast, trolöshet och trofasthet: lärjungen faller, Jesus upprättar. Men att Petrus också skulle ha någon överhöghet över de andra apostlarna det hör vi dock inte ett enda ord av Jesus om här.

Petrus historia är en tröst för oss, den ska vi ha i åtanke i våra egna mörka stunder, när vi ser vårt eget djupa syndafall. Då ska vi veta: *"Om vårt hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt."* Det fick Petrus erfara, det har otaliga kristna fått erfara och det får vi erfara. Här möter vi ett talande exempel på att "där synden blev större där överflödade nåden ännu mer". Liksom Petrus återvände till lärjungarna, så är vägen för oss, även efter det svåraste syndafall, vägen tillbaka till församlingen, in i dess centrum – där finns avlösningens, syndaförlåtelsens, evangelium. Upprättelsen fanns för Petrus, den finns där för alla syndare, den finns där för dig.

Det finns även en annan aspekt, en annan lärdom som vi ska dra av detta. Jesus sa en gång till judarna: *"Guds rike ska tas ifrån er ..."* Hur är det för oss då, kan detta sägas även om oss? Och hur ska vi finna någon säkerhet för att det inte ska behöva gå så? Står vi säkra? Kan vi åstadkomma någon slags garanti? Petrus han stod väl ändå säkert, han gav ju Kristus en kraftig försäkran om detta. Nå, vi vet hur det gick med den saken. Det kan mycket väl gå så för oss. Ja Guds rike tas ifrån oss, om det är så att vi själva på något vis ska garantera att bli bevarade, om nämligen vår säkerhet vilar på något annat än på Herren och på hans nåd och barmhärtighet, på hans ord och löfte – allena! Vi har många goda och nyttiga ting: vi har den goda bekännelsen, vi har vår kyrkogemenskap, vi har tillgång till biblisk undervisning, vi har Herrens sköna gudstjänst, den evangeliska mässan, vi har den lutherska psalmskatten. Allt detta ska vi vara rädda om och tacka Gud för, men vår trygghet och säkerhet beror inte av detta, den vilar inte på några mänskliga faktorer. Vi kan inte och vi ska inte likt Petrus börja försäkra Herren om vår ståndaktighet, om vår kärlek till honom och om vår offervilja för hans skull. Det vore att försöka en alldeles bakvänd ordning att bygga på, att vi skulle lova Gud någonting, det är ju istället hans löften till oss som är det som vi ska bygga på. Ja, det är detta som är vår garanti, att Jesus har lovat: *"Om ni förblir i mitt ord så är ni verkligen mina lärjungar."* *"Jag ger dem evigt liv, och de ska aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand."*

Det kan komma svåra tider för oss i våra församlingar och för hela Kristi Kyrka, men måtte vi aldrig försöka hitta på något annat sätt att överleva än detta både enkla och svåra att förbli vid Kristi ord och ordningar. Det finns nämligen en frestelse som då och då kan dyka upp för en kristen församling. Det är att försöka vara listiga som ormar men samtidigt glömma att vi också ska vara menlösa som duvor. Det är lätt att hemfalla åt allehanda spetsfundigheter och diverse kyrkopolitiska manövrar. Nej, låt oss istället hålla fast vid, ja hänga fast vid löftet, hur det än må gå. Guds Ord och Löfte kan ju aldrig bli om intet. Nu ska vi för all del komma ihåg att det inte alls är givet att Herren handlar med oss såsom vi har tänkt oss, men den saken får vi överlämna åt honom. Han, inte vi, vet alltid vad som är vårt bästa. När vi ser framför oss en god lösning på en svår situation, så kanske Herren istället (i sin allgodhet och allvishet) sänder oss en (kort) tid av prövningar – för att stärka vår tro och ge oss mer frimodighet i vår bekännelse. Vi må även betänka att många kristna, genom alla århundradena, har fått besegla sin bekännelse med sitt blod. Det skulle även Petrus få göra, och Herren förbereder honom redan nu på hans kommande martyrdöd.

Slutet på deras samtal är trösterikt. Petrus undrar hur det ska bli med Johannes – och vi undrar hur det ska bli med än det ena och än det andra. Jesu svar blir: detta är inte din sak Petrus – och det är inte vår sak, vad som är Herrens vilja. Jesus avslutar med orden: *"Följ mig!"* Samma ord till oss får avsluta dagens betraktelse: Bekymra dig inte över allehanda ting, utan följ mig! Om vi förblir i hans Ord så är vi sanning hans lärjungar. Vi får, ja han säger själv att vi ska kasta våra bekymmer på honom, och så får vi tacka och prisa honom för att han är vår Gode Herde, som känner oss alla vid namn och leder oss på rätta vägar för sitt namns skull. Och se, han är med oss alla dagar intill tidens ände. Amen.

Hjälp oss, Herre, att i all nöd och svårighet känna igen vår Gode Herde och hålla fast vid honom, följa hans röst och genom honom få ingå i den eviga saligheten. Amen.